

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda S. S., predsjednice vijeća, B. M. i B. T., članova vijeća te više sudske savjetnice J. J., zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja X. d.o.o. iz S. N., kojeg zastupa zakonski zastupnik M. G., direktor a njega opunomoćenik N. S., odvjetnik u Z., kasnije opunomoćenik M. Lj., odvjetnik iz odvjetničkog društva Lj. j.t.d., Z., tužitelja Y. d.o.o. iz Z., kojeg zastupa zakonska zastupnica S. L., predsjednica uprave a nju opunomoćenik V. G., odvjetnik u Z., tužitelja D. T. iz Zagreba, kojeg zastupa V. V., odvjetnica iz odvjetničkog društva M. i P., Z., tužitelja K. K. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenik M. N., odvjetnik iz odvjetničkog društva Č. i N., Z., tužitelja D. S. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenik T. D. odvjetnik iz odvjetničkog društva B., D. i P., Z., tužitelja L. M. iz Z., i T. B. iz Z., koje zastupa opunomoćenik R. Č., odvjetnik iz odvjetničkog društva Č. i N., Z., protiv rješenja tužene Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga, Zagreb, Miramarska 24b, klasa: UP/I-451-04/11-10/1, urbroj: 326-32111-128, od 29. rujna 2011., objavljivanja ponude za preuzimanje društva, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 29. travnja 2015.

p r e s u d i o j e

Tužbe se odbijaju.

Obrazloženje

Na prvom mjestu potrebno je navesti da se u ovom predmetu poslovni broj: Us- ... vodi spor po tužbi tužitelja X. d.o.o. iz S. N. protiv rješenja tuženog tijela klasa: UP/I-451-04/11-10/1, urbroj: 326-321-11-128, od 29. rujna 2011. Nadalje, potrebno je navesti da su protiv istog rješenja tuženog tijela tužbe podnijeli i tužitelj i kako slijedi: Y. d.o.o. iz Z. u predmetu poslovni broj: Us-..., D. T. iz Z. u predmetu poslovni broj: Us-..., K. K. iz Zagreba u predmetu poslovni broj: Us-..., D. S. iz Z. u predmetu poslovni broj: Us-... te L. M. i T. B., obojica iz Z. u predmetu poslovni broj Us-

S obzirom na to da se svi naznačeni upravni sporovi po tužbama imenovanih tužitelja vode protiv istog osporenog akta tuženog tijela, Sud je sukladno odredbama članka 313. stavka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11. i 148/11.-pročišćeni tekst), u svezi s odredbom članka 60. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 53/91, 9/92. i 77/92.), koji Zakon se u ovom slučaju primjenjuje sukladno odredbi članka 90. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10, 143/12. i 152/14.), odlučio da se predmeti spoje radi donošenja zajedničke odluke, koja je prema pravilima o postupku spajanja predmeta donesena pod poslovnim brojem: Us-10830/11.

Rješenjem tuženog tijela, koje tužitelj i osporavaju, utvrđeno je daje za L. M. iz Z., T. B. iz Z., K. K. iz Z., D. S. iz Z., D. T. iz Z., te društva B. d.o.o. Z., K. d.o.o. Z., C. d.o.o. Z., Y. d.o.o. Z., i X. d.o.o. S. N., dana 12. travnja 2005. nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje društva D. d.d. Z., (točka 1.)

Točkom 2. izreke osporenog rješenja naloženo je L. M. iz Z., T. B. iz Z., K. K. iz Z., D. S. iz Z., D. T. iz Z., te društvima Y. d.o.o. Z., i X. d.o.o. S. N., da u roku od 30 dana od dana primitka ovog rješenja, u skladu sa Zakonom o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ 109/07. i 36/09.), Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga podnesu zahtjeve za odobrenje objavljivanja ponude za preuzimanje, ponudu za preuzimanje i isprave iz članka 22. stavka 3. Zakona o preuzimanju dioničkih društava.

U točki 3. izreke osporenog rješenja naloženo je društvu D. d.d. Z., da ovo rješenje dostavi svim dioničarima društva ili omogućiti dostavu rješenja putem S. d.d. Z., u roku od 15 dana od dana primitka ovog rješenja.

U točki 4. izreke osporenog rješenja naloženo je L. M. iz Z., T. B. iz Z., K. K. iz Z., D. S. iz Z., D. T. iz Z., te društvima Y. d.o.o. Z., i X. d.o.o. S. N., da u roku od 5 dana od dana primitka ovog rješenja, plate administrativnu pristojbu u iznosu od 2.000,00 kn u korist žiro-računa Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga. U točki 5. izreke osporenog rješenja utvrđeno je da će se ovo rješenje objaviti u „Narodnim novinama“.

U podnesenim tužbama tužitelji osporavaju zakonitost rješenja tuženog tijela radi pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene zakona te povrede pravila postupka.

Tužitelj X. d.o.o. u tužbi bitnom iznosi da sa pravnim i fizičkim osobama navedenim u točki 1. izreke pobijanog rješenja nije bio u odnosu povezanosti koju zahtijeva članak 5. Zakona o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ 109/07. i 36/09.). Također da odgovorne osobe tužitelja i odgovorne osobe društva C. d.o.o. nisu niti znale da postoje društva B. d.o.o. i K. d.o.o. niti su s njima na bilo koji način bili povezani a za postojanje tih društava tužitelj je saznao u trenutku razdruživanja tužitelja u društvu C. d.o.o. Smatra da nijedan uvjet koji zahtijevaju članci 5. do 9. Zakona u pogledu tužitelja ili drugih dioničara D. d.d. nije bio ispunjen tj. među njima nije postojao nikakav sporazum (niti pisani niti usmeni niti prešutni) o zajedničkom djelovanju, kojim bi prešli prag od 25 % udjela pa da bi time nastala obveza za svakog od njih da objave ponudu na preuzimanje. Navodi da u provedenom postupku nisu postojali dokazi koji bi ukazivali na njihovu povezanost a da eventualno postojanje suradnje između nekih od dioničara ciljnog društva ne znači da je cilj suradnje bio stjecanje dionica s pravom glasa ili usklađeno ostvarivanje prava glasa ili sprječavanje druge osobe u provođenju postupka preuzimanja. Tuženo tijelo je navelo da tužitelj uz prigovor nije dostavio dokumentaciju ili iznio činjenice da nije u suradnji s društvom Y. d.o.o. ostvarivao kontrolu nad društvom C. d.o.o., iako u provedenom postupku teret dokaza nije bio na tužitelju niti bi tužitelj trebao imati dokumentaciju kojom potkrepljuje nedostatak poslovne suradnje kojom bi ostvarivao kontrolu nad drugim društvom.

Navodi da je u vlasničkoj strukturi ciljnog društva protekom vremena dolazilo do promjena, koje su 2011. dovele do potpuno različite strukture od one kakva je bila 2005. pa smatra da nije logično niti u duhu Zakona da se nakon šest godina, kada za to više nema nikakvih uvjeta propisanih Zakonom, pravnim i fizičkim osobama nameće predmetna obveza. Udio u ciljnom društvu koji je tužitelj imao u vrijeme provedbe nadzora je znatno smanjen u odnosu na udio koji je imao u vrijeme navodne povezanosti s drugim društvima, a posebno napominje da su u vrijeme donošenja pobijanog rješenja sve osobe koje se terete za zajedničko djelovanje imale oko 17 % udjela. Navodi da je dionice koje je imao na dan donošenja osporenog rješenja stekao kroz kompenzaciju sa ciljnim društvom u postupku njegove dokapitalizacije, dok je dionice koje je imao u vrijeme za koje tuženo tijelo navodi da je imao obvezu objaviti preuzimanje, davno otuđio. Ističe da nalaganje ispunjenja obveze za koju više ne postoje uvjeti nema nikakvog smisla te da istu obvezu tužitelj nije u mogućnosti ispuniti. Također navodi da se pobijanim rješenjem nameće ispunjenje zastarjele obveze pa tužitelj ističe prigovor zastare. Budući da Zakonom o preuzimanju dioničkih društava nije propisan zastarni rok za zahtijevanje ispunjenja obveze objavljivanja ponude, smatra da se na zastaru u ovom slučaju primjenjuje Zakon o obveznim odnosima tj. opći zastarni rok od pet godina. Okolnosti koje bi mogle biti od utjecaja na eventualnu obvezu tužitelja na objavu ponude postojale su prije više od šest godina i više ih nema pa je trebalo imati na umu da je protekao rok predviđen člankom 28. Zakona o preuzimanju dioničkih društava, kao i zastarni

rok predviđen Zakonom o obveznim odnosima. Na kraju tužitelj navodi da mu je nametnu obveza iz članka 13. stavka 3. točke 1. i članka 61. stavka 3. Zakona o preuzimanju dioničkih društava, koja je suprotna odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske U-...., kojom je ukinut članak 6. stavak 3. Zakona iz 2002. a odredba članka 13. stavka 3. točke 1. novog Zakona u suštini se ne razlikuje od dotadašnje odredbe članka 6. stavka 3. Zakona, kojim su prema shvaćanju Ustavnog suda Republike Hrvatske ograničena ustavna prava.

Tužitelj Y. d.o.o. u tužbi iznosi da je tuženo tijelo naložilo tužitelju i ostalim osobama obuhvaćenim pobijanim rješenjem ispunjavanje obveze objavljivanja ponude za preuzimanje dioničkog društva koja je navodno nastala 12. travnja 2005., prema odredbama tada važećeg Zakona o preuzimanju dioničkih društava iz 2002., dakle obveze koja je nastala gotovo 6,5 godina prije donošenja pobijanog rješenja te stoga ističe prigovor zastare. Napominje da je obveza zastarjela i prije pokretanja postupka nadzora jer je odluka o pokretanju nadzora donesena 3. veljače 2011. Smatra daje tuženo tijelo paušalno obrazložilo da sama obveza objavljivanja ponude za preuzimanje ne zastarijeva niti je Zakonom iz 2002. niti sada važećim Zakonom predviđen zastarni rok za objavljivanje ponude za preuzimanje, pri čemu je zanemarilo odredbe Zakona o obveznim odnosima. Obvezni odnosi pa tako i institut zastare obveza propisani su Zakonom o obveznim odnosima, koji se kao opći zakon ima primijeniti ako posebnim zakonom nije propisano nešto drugo. Daje zakonodavac htio da obveza objavljivanja ponude za preuzimanje dioničkih društava ne zastarjeva, to bi i propisao, smatra tužitelj. Navodi da je tužitelj prema pobijanom rješenju dužan izvršiti zastarjelu obvezu, dok se tuženo tijelo ne miješa u tražbine koje bi manjinski dioničari mogli imati prema tužitelju i ostalim osobama za koje je prema pobijanom rješenju utvrđen nastanak obveze, s obrazloženjem da iste spadaju u obveznopravne odnose na koje se primijenjuje Zakon o obveznim odnosima. Tužitelj drži da je tuženo tijelo izašlo sasvim izvan zakonom određenih ovlasti i smisla Zakona iz 2002. i Zakona iz 2007., kada pobijanim rješenjem pod plaštom ispravljanja nepravilnosti i/ili nezakonitosti u skladu s člankom 48. Zakona iz 2007., zahtijeva ispunjenje zastarjele obveze te upućuje ostale dioničare društva D. d.d. na podnošenje tužbe u skladu s člankom 49. Zakona iz 2007. Napominje da su tuženo tijelo kao nadzorno tijelo, revizori tužitelja, svaki dioničar društva D. d.d. pa i zainteresirana javnost, tijekom cijelog poslovanja tužitelja bili obaviješteni o svim aspektima poslovanja tužitelja, tako i o činjenici daje tužitelj sudjelovao u ESOP-u društva D. d.d. i daje bio imatelj dionica društva D. d.d. Navodi da tijekom cjelokupnog poslovanja nije povrijedio svoje obveze obavještavanja tuženika, uređenog tržišta odnosno javnosti o relevantnim transakcijama dionicama društva D. d.d. niti je prikrivao svoje stvarne vlasnike.

O zajedničkom djelovanju tužitelj u bitnom iznosi da tuženo tijelo nije utvrdilo daje tužitelj sklopio pisani ili usmeni sporazum s ostalim osobama navedenim u točki 1. pobijanog rješenja u svezi sa stjecanjem dionica izdavatelja ili s ostvarivanjem prava glasa prema društvu D. d.d. niti se takav zaključak može izvući iz tužiteljevog ponašanja. Isto tako tuženo tijelo nije utvrdilo na koji način je tužitelj navodno po punomoćima glasovao s dionicama D. d.d. i s kojim brojem dionica. Smatra da je obrazloženje pobijanog rješenja u tom dijelu nejasno i proturječno te da se ne može ispitati. Navodi daje tuženo tijelo u cijelosti poklonilo vjeru navodnoj izjavi direktorice društva C. d.o.o., M. Ž., danoj na zapisnik od 25. veljače 2011., da je dobivala usuglašene odluke vlasnika, koje su joj priopćavali S. L. iz R. d.o.o. ili M. G. iz X. d.o.o., dok je potpuno zanemarilo navode S. L. dane tijekom neposrednog nadzora, kao i navode iz prigovora na zapisnik. Tužitelju nije dana mogućnost da bude nazočan prilikom saslušanja imenovane svjedokinje iako je tuženo tijelo prema članku 54. Zakona o općem upravnom postupku bilo dužno odrediti usmenu raspravu jer je saslušavalo svjedoke ali i pojedine stranke. Tako tužitelju nije bilo omogućeno izjašnjavanje o navodima drugih stranaka i svim drugim činjenicama i okolnostima koje su bile bitne za rješavanje upravne stvari, iako je prema članku 54. stavku 3. Zakona o općem upravnom postupku imao na to pravo. Navodi da do zaprimanja zapisnika od 4. kolovoza 2011. nije imao saznanja na koji način se provodi postupak i kakvi se dokazi koriste, nije imao mogućnost predlaganja svjedoka, nije nikada zaprimio zapisnik o uzimanju izjave zakonske zastupnice tužitelja, dok su u zapisniku od 4. kolovoza 2011. pogrešno interpretirani dijelovi njezinih izjava. Na taj način zakonska zastupnica tužitelja nije dobila mogućnost da

provjeri jesu li njezini odgovori na postavljena pitanja vjerno zabilježeni. Smatra da je o usmenoj izjavi stranke trebalo u skladu s člankom 76. Zakona o općem upravnom postupku sastaviti zapisnik. Također navodi da iz zapisnika od 4. kolovoza 2011. niti iz pobijanog rješenja nije razvidno u kojem je svojstvu i na koje okolnosti saslušana M. Ž. te ističe da imenovana nije mogla biti saslušana u svojstvu svjedoka već jedino kao stranka tj. kao zastupnik društva C. d.o.o., što je trebalo navesti u uvodu zapisnika od 4. kolovoza 2011. a njezinu izjavu trebalo je ocijeniti sukladno odredbama Zakona o općem upravnom postupku. Navodi da je izjava stranke supsidijarno dokazno sredstvo i da tuženo tijelo za navode o zajedničkom djelovanju tužitelja i društva

X. d.o.o. nema drugih dokaza. Ističe daje tuženo tijelo obavijestio o osnivanju društva C. d.o.o. i unosu dionica društva D. d.d. u temeljni kapital društva C. d.o.o. Navodi da je tuženo tijelo utvrđivalo razne aspekte moguće povezanosti, što je nazvao zajedničkim djelovanjem ali ne u smislu ZPDD 2002., da bi zatim iz činjenica vlasničke i poslovne povezanosti nekih od osoba obuhvaćenih pobijanim rješenjem zaključilo da postoji sporazum svih osoba o usklađenom djelovanju u svezi sa stjecanjem dionica društva D. d.d. i ostvarivanjem prava glasa prema tom društvu. Smatra da poslovni odnosi između fizičkih i pravnih osoba nisu dokaz o postojanju sporazuma o usklađenom djelovanju u smislu odredbi ZPDD 2002. Tuženo tijelo je navodno utvrđeno činjenično stanje podvelo pod normu ZPDD-a iz 2007. a ne ZPDD-a iz 2002.

Navodi da nije imao nikakve veze s osnivanjem društva B. d.o.o. i K. d.o.o. niti je imao udjele u tim društvima a datum odluka o povećanju temeljnog kapitala navedenih društava uzet je kao dan nastanka obveze. Smatra upitnim na koji način bi ta društva bila međusobno povezana u smislu članka 8. ZPDD iz 2002., a to što su iste osobe bili članovi uprave u navedenim društvima ne znači da su društva u zajedničkom djelovanju u svezi sa stjecanjem dionica društva D. d.d. Tuženo tijelo nije obrazložilo zašto obveza ne bi nastala i za sve udjelničare u tim društvima. Bez dionica osoba koje su 2005. dokapitalizirale društva B. d.o.o. i K. d.o.o, tužitelji bi čak i da zajednički djeluju imali ukupno svega 16,15 % od ukupnog broja glasova koje daju dionice društva D. d.d. s pravom glasa. Ističe daje tuženo tijelo utvrdilo daje nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje dioničkog društva za osobe koje na navodni dan nastanka obveze nisu bile imatelji nijedne dionice društva za koje im je nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje, iako iz odredbi ZPDD-a iz 2002. ne proizlazi da bi osobe koje nisu imatelji dionica mogle biti u zajedničkom djelovanju. Da bi neka fizička i pravna osoba bila u zajedničkom djelovanju u smislu odredbi članka 8. ZPDD-a iz 2002. nužno je daje ista imatelj dionica dioničkog društva

Nadalje, iznosi prigovore na povrede pravila postupka jer je tuženo tijelo saslušavalo svjedoke a nije provelo usmenu raspravu, što je protivno članku 54. Zakona o općem upravnom postupku a o uzimanju izjave zakonske zastupnice tužitelja nije sastavilo zapisnik sukladno članku 76. Zakona o općem upravnom postupku. Također zapisnik nije dostavljen svim osobama od kojih je tuženo tijelo tijekom postupka tražilo dostavljanje isprava, očitovanja i izjava.

Tužitelj D. T. u tužbi iznosi da pobijano rješenje polazi od činjenično i pravno neutemeljene tvrdnje o zajedničkom djelovanju tužitelja i ostalih osoba navedenih u točki 1. izreke rješenja te mu se uslijed nepravilne primjene zakona nalaže ispunjenje zastarjele obveze. Ukazuje na odredbu članka 214. Zakona o obveznim odnosima te navodi da je zastara prava zahtijevati ispunjenje obveze objavljivanja ponude, pošavši od činjeničnog utvrđenja tuženog tijela, nastupila 13. travnja 2010. Pravo dioničara društva D. d.d. da putem mjesno nadležnih trgovačkih sudova zahtijevaju obvezno sklapanje ugovora o prodaji dionica tog društva, prestalo je istekom općeg zastarnog roka od pet godina iz članka 225. Zakona o obveznim odnosima. Smatra daje tuženo tijelo očitujući se na prigovor zastare zauzelo stajalište za koje nema uporišta u pravu Republike Hrvatske, da postoji obveza koja ne zastarijeva. Navodi da činjenica da Zakon o preuzimanju dioničkih društava iz 2002. te Zakon iz 2007. ne predviđaju zastarni rok, nije od utjecaja na pitanje zastare jer se radi o obvezno-pravnom odnosu između dužnika-obveznog ponuditelja i vjerovnika-dioničara društva izdavatelja pa ako posebnim zakonom nije propisano nešto drugo, primjenjuje se Zakon o obveznim odnosima. Nadalje, navodi da je tuženo tijelo nepravilnom primjenom zakona prekoračilo svoje ovlasti jer nije bilo ovlašteno naložiti tužitelju,

koji se pozvao na zastaru, da se odrekne prigovora zastare prema vjerovnicima, što bi tužitelj učinio ako bi po nalogu tuženog tijela objavio ponudu za preuzimanje društva D. d.d. Napominje da tuženo tijelo nije smjelo zanemariti činjenicu da su propisi o obvezi objavljivanja ponude za preuzimanje doneseni sa svrhom zaštite prava manjinskih dioničara.

U pogledu obrazloženja rješenja tužitelj naglašava da isto sadrži nedostatke uslijed kojih se ne može ispitati te je nejasno i proturječno. Tuženo tijelo je ignoriralo činjenice iznesene u prigovoru da tužitelj nije nikada, formalno ili neformalno, pisanim ili usmenim sporazumom uspostavio odnos zajedničkog djelovanja s ostalim osobama navedenim u točki 1. izreke rješenja. Tuženo tijelo nije uspjelo dokazati da bi tužitelj sklopio kakav pisani ili usmeni sporazum s ostalim navedenim osobama pa se upustilo u detaljnu analizu poslovnih odnosa istih osoba, koji su nebitni jer su se dešavali prije 12. travnja 2005. a uobičajeni su za poslovanje poduzetnika. Navodi da prema odredbama Zakona iz 2002. poslovna povezanost nije odrednica zajedničkog djelovanja. Tuženo tijelo nije navelo koja su druga društva pod izravnom ili neizravnom kontrolom D. S. i tužitelja, zbog čega rješenje nije moguće ispitati. Nadalje, navodi da tuženo tijelo nije dovelo u pitanje daje društvo R. d.o.o. bilo ovlašteno zastupati zaposlenika-kupca, pa smatra da nije točan zaključak da je R. d.o.o. samostalno ostvarivao pravo glasa jer to ne proizlazi iz činjenica i dokaza prikupljenih u postupku. Napominje da tužitelju nije bilo omogućeno da prisustvuje saslušanju svjedoka i da postavlja pitanja, čime su povrijeđena pravila postupka. Ističe da tužitelj nema udjela od 25 % u društvu B. d.o.o. ili u društvu K. d.o.o., što znači da nema niti odnosa direktne ili indirektno kontrole iz članka 8. stavka 2. i 3. Zakona iz 2002. Tuženo tijelo je povrijedilo zakon i iz razloga jer je osporenim rješenjem utvrdilo obvezu objavljivanja ponude za tužitelja i neke od članova u društvima B. i K., D. S. i društva B. i K., C. d.o.o., Y. d.o.o. i X. d.o.o., ali ne i za ostale članove u društvima B. i K., koji su također sudjelovali u dokapitalizaciji društava B. i K. Što se tiče očitovanja kreditne institucije koja je bila fiducijarni vjerovnik, tuženo tijelo potpuno apstrahira činjenicu da se radilo o nepotpisanom očitovanju, za koje se ne zna tko ga je sastavio te neovisno o tome tuženo tijelo očitovanje smatra krunskim dokazom o postojanju sporazuma o usklađenom djelovanju stranaka.

Nadalje, tužitelj smatra da je Pravilnik o vrsti i visini naknada i administrativnih pristojbi Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga („Narodne novine“ 141/10. i 58/11.) protuzakonit i protuustavan te obrazlaže da tuženo tijelo nije bilo ovlašteno propisivati vrstu i visinu naknada i administrativnih pristojbi za upravne akte koje donosi. Zakonom o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga („Narodne novine“ 140/05.), na koji se tuženo tijelo u uvodu Pravilnika pozvalo, nije dana ovlast propisivati vrstu i visine naknada za pružene usluge iz nadležnosti djelokruga tuženog tijela. Navodi da se administrativne pristojbe mogu propisivati isključivo zakonom a ne pravilnikom te ukazuje na odredbe Zakona o upravnim pristojbama, kojim se uređuje plaćanje upravnih pristojbi za spise i radnje pred tijelima državne uprave, kao i između ostalih pravnim osobama koje imaju javne ovlasti. Tužitelj predlaže sudu da u skladu s člankom 37. stavkom 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske izvrši ekscpepciju ilegalnosti te pokrene postupak za ocjenu ustavnosti pred Ustavni sudom Republike Hrvatske.

Tužitelj K. K. u tužbi uvodno i formalno ističe prigovor zastare navodeći da je protekao rok od pet godina od dana kada je navodno nastala obveza objavljivanja ponude. Smatra da činjenicu da Zakonom o preuzimanju dioničkih društava nije predviđen zastarni rok obveze objavljivanja ponude, treba ispravno razumjeti na način da zakonodavac nije želio propisivati posebne odredbe o zastari koje bi bile *lex specialis* u odnosu na druge propise. Shvaćanje tuženog tijela o nezastarijevanju navedene obveze upućuje na zaključak da je predmetni zakon izvan pravnog sustava Republike Hrvatske te da ga se ne smije dovoditi u vezu s drugim propisima, što tužitelj smatra pogrešnim. U ovom slučaju na zastaru se imaju primijeniti odredbe o zastari propisane Zakonom o obveznim odnosima, kao općeg propisa, polazeći od toga da obveza objavljivanja ponude predstavlja obvezni odnos na način propisan jednim od osnovnih načela iz članka 1. Zakona o obveznim odnosima.

Navodi da je u ovom slučaju trebalo primijeniti odredbe Zakona o preuzimanju dioničkih društava iz 2002., međutim da se odredba članka 8. stavka 1. tog Zakona, primjenjivala na način

koji nije dopušten jer je tuženo tijelo zajedničko djelovanje utvrđivalo zapravo prema odredbi članka 5. stavka 1. Zakona iz 2007, koja šire propisuje opseg onoga što ulazi u pojam zajedničkog djelovanja. Navodi da u ovom slučaju niti iz jednog dokumenta ili iskaza ne proizlazi da se tužitelj sporazumio s bilo kime o zajedničkom djelovanju, kako je to bilo propisano člankom 8. stavkom 1. Zakona iz 2002. Nadalje, tužitelj smatra da se u postupku koji je prethodio donošenju rješenja nije postupilo prema pravilima postupka jer je s obzirom na složenost ovog postupka, broj učesnika i dokaza na koje upućuje pobijano rješenje, trebalo provesti ispitni postupak sukladno odredbama članka 51, 52. i 54. Zakona o općem upravnom postupku, da bi se strankama omogućilo ne samo iznošenje dokaza nego i konfrontacija s drugačijim tvrdnjama svjedoka, potvrđivanje autentičnosti pojedinih dokumenata i si. Tužitelj nije saslušan, nije bio u prilici dati svoj iskaz i konfrontirati se s navodnim dokazima, nije prisustvovao izvođenju dokaza, nije mu omogućeno postavljanje pitanja drugim svjedocima i strankama a nije mu dostavljen niti zapisnik o iskazu svjedoka i stranaka.

U nastavku tužbe tužitelj K. K. iznosi prigovore na utvrđeno činjenično stanje, navodeći daje bio imatelj 21.029 dionica ili 0,92 %, koje dionice je 12. travnja 2005. unio u temeljni kapital društva K. d.o.o. te je zaključenjem ugovora izgubio pravo vlasništva i raspolaganja navedenim dionicama, koji su prešli na društvo K. d.o.o. , dok je tužitelj preuzeo odgovarajući dio temeljnog uloga u tom društvu, slijedom čega mu je nejasno zašto mu je određena obveza objavljivanja ponude za preuzimanje društva D. d.d. Tim više što tužitelj nije bio jedini imatelj dionica koje su bile unesene u navedena društva a te fizičke osobe nisu obvezane na davanje ponude za objavljivanje. Nadalje, navodi da iz sadržaja zapisnika nije bilo razvidno na čemu tuženo tijelo temelji zaključak o zajedničkom djelovanju niti je iz osporenog rješenja vidljivo na temelju kojih iskaza svjedoka i stranaka je navedeno utvrđeno, što znači da se osporeno rješenje u tom dijelu ne može ispitati.

Tužitelj D. S. u tužbi iznosi da je tuženo tijelo pogrešno i činjenično neutemeljeno zaključilo daje između tužitelja i u točki 1. izreke rješenja nabrojanih fizičkih i pravnih osoba nastao odnos zajedničkog djelovanja u smislu odredbe članka 8. tada važećeg Zakona o preuzimanju dioničkih društava iz 2002. Prije nego navedeno obrazloži, tužitelj ističe daje tuženo tijelo naložilo ispunjenje zastarjele obveze. Glede odgovora tuženog tijela na prigovor zastare iznesen u prigovoru protiv zapisnika o provedenom nadzoru, tužitelj navodi da obveza objavljivanja javne ponude za preuzimanje obveza predstavlja obvezu na koju se također primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima. Kako Zakon o preuzimanju dioničkih društava ne sadrži odredbu o roku zastare primjenjuje se opći rok zastare iz članka 225. Zakona o obveznim odnosima. Apsurdnom smatra tvrdnju tuženog tijela da sama obveza objavljivanja ponude za preuzimanje ne zastarijeva, ovo zbog toga jer hrvatsko pravo ne poznaje obveze koje ne zastarijevaju. Ako su se tužitelj i ostali dužnici u obveznopravnom odnosu pozvali na zastaru te ako je samo tuženo tijelo utvrdilo da je ta obveza nastala prije više od šest godina, smatra da tuženo tijelo nije imalo nikakvog prava naložiti im da tu svoju navodnu obvezu ispune. Napominje da tužitelj ne može snositi nikakvu odgovornost za to stoje tuženo tijelo tek sada utvrdilo daje obveza nastala. Tijekom postupka tuženo tijelo nije utvrdilo daje tužitelj i ostali dioničari, kao i ciljno društvo, povrijedilo svoju obvezu da o pravno relevantnim transakcijama s dionicama ciljnog društva obavijesti tuženo tijelo, tržište dionica, ciljno društvo i javnost, kako nalažu propisi kojima se uređuje trgovanje vrijednosnim papirima.

Navodi da je obrazloženje rješenja nejasno, konfuzno i motivirano time da tuženo tijelo opravda unaprijed formirani zaključak o navodnom postojanju odnosa zajedničkog djelovanja, zbog čega je rješenje nemoguće ispitati. U rješenju je navedeno da je Y. proveo statusnu promjenu-osnivanje s odvajanjem, koja promjena ne postoji. Nadalje, dokapitalizaciju društva B. d.o.o. i K. d.o.o. proveli su svi članovi navedenih društava pa tužitelj smatra nejasnim zaključak tuženog tijela da u postupanju ostalih članova ovih društava nije utvrđeno postojanje elemenata o sporazumu o zajedničkom djelovanju, koji su utvrđeni u postupanju tužitelja u ovom postupku. Tuženo tijelo je zaključak o postojanju zajedničkog djelovanja stranaka iz osporenog rješenja utemeljilo i na mnogobrojnim poslovnim odnosima, uglavnom savjetodavne naravi između ciljnog društva i osoba iz tzv Y. grupe, koja nije nikada niti postojala, međutim Zakon iz 2002.

te Zakon iz 2007. ne poznaju poslovnu povezanost kao obilježje odnosa zajedničkog djelovanja. Kod uspostavljanja poslovnog odnosa nema niti odnosa izravne ili neizravne kontrole niti odnosa srodstva, a samo su to relevantni odnosi kada je u pitanju odnos zajedničkog djelovanja pa je stoga tužitelju nejasno zbog čega je tuženo tijelo potrošilo toliko vremena i sredstava prikupljajući dokumentaciju o poslovnim odnosima tj. uslugama koje su neka od društava obuhvaćenih nadzorom pružala ciljnom društvu od 2000. do danas. Isto tako tužitelj smatra činjenično i pravno neutemeljenim zaključak tuženog tijela daje u razdoblju između 2000. i 2005. Y. samostalno ostvarivao pravo glasa koje su davale dionice ESOP programa. Obrazlaže daje Y. trebalo tretirati kao punomoćnika dok su stvarni vlasnici dionica bili zaposlenici, sudionici u ESOP programu, koji su bili ovlašteni dati Y. instrukciju kako će glasovati, a tek ako bi instrukcija izostala Y. je smio glasovati ali ne po svom nahodjenju. Napominje da je povezanost na temelju punomoći i ostvarivanja prava glasa uvedena u hrvatsko pravo tek donošenjem Zakona iz 2007., što se ne može primijeniti na ovaj slučaj. Navodi da ciljno društvo u Y. d.o.o. nije imalo nikada poslovni udio veći od 10% pa nije niti moglo imenovati svog predstavnika u nadzorni odbor a nakon prodaje svog poslovnog udjela o tome nije moglo niti glasovati. J. P. nije bio predstavnik ciljnog društva nego član nadzornog odbora Y., kojeg su izabrali ostali članovi društva među kojima nije bilo ciljno društvo. Tuženo tijelo je navelo daje od kreditne institucije koja je bila fiducijarni vjerovnik zatražilo očitovanje, međutim nije navelo o kojoj se banci radi i od koga je dobiveno očitovanje, što je još jedan razlog zbog kojeg se rješenje ne može ispitati.

Nadalje, tužitelj navodi da tuženo tijelo nije postupilo na način propisan odredbom članka 47. stavka 5. Zakona o preuzimanju dioničkih društava jer je zapisnik dostavilo samo osobama za koje je utvrdilo da djeluju zajednički, ciljnom društvu i pravnom slijedniku društava K. i B., dok brojnim drugim fizičkim i pravnim osobama zapisnik nije bio dostavljen. Također smatra da su povrijeđene odredbe postupka koje se odnose na održavanje rasprave, koju je tuženo tijelo zbog naravi predmeta bilo dužno održati.

Tužitelj prigovara da nisu postojali dokazi o zajedničkom djelovanju, da neosporavanje društva X. d.o.o. zajedničkog djelovanja s društvom Y. d.o.o. ne znači daje time ujedno i priznalo zajedničko djelovanje sa društvima B. i K., što smatra ključnim pitanjem za pravilnu prosudbu je li ikada i je li uopće prijeđen prag od 25 % dionica ciljnog društva s pravom glasa. Navodi da činjenica što je tužitelj bio dugogodišnji zaposlenik ciljnog društva i da je 2011. postao član njegove uprave, ne znači ništa za prosudbu postojanja odnosa direktne ili indirektno kontrole pa je povezivanje tužitelja s društvima B. i K. potpuno pogrešno. Smatra nezakonitim protezati gubitak prava glasa zbog neobjavlivanja javne ponude za preuzimanje od strane tužitelja i ostalih i na društva D. d.o.o. i P. d.o.o., koja sada djeluju zajednički s tužiteljem, koja društva nisu postojala u trenutku navodnog nastanka obveze za objavljivanje javne ponude.

Tužitelji L. M. i T. B. u tužbi na prvom mjestu ističu prigovor zastare, koji prigovor obrazlažu kao i ostali tužitelji pa se izneseni razlozi posebno ne navode. Navode da Zakoni iz 2002. i 2007. ne poznaju poslovnu povezanost kao sastavni element ili obilježje odnosa zajedničkog djelovanja te navode da nisu nikada niti pojedinačno niti zajedno prešli kontrolni prag od 205 % niti u društvu K. d.o.o. i B. d.o.o. Tužitelji su bili manjinski dioničari ciljanog društva a sama činjenica da su bili članovi uprave tih društava nije im mogla stvoriti obvezu za objavljivanje javne ponude za preuzimanje. Navode se tuženo tijelo pogrešno poziva na punomoć kao element povezanosti zajedničkog djelovanja jer je punomoć regulirana tek odredbom članka 8. točke 5. Zakona iz 2007. koju odredbu Zakon iz 2002. nije sadržavao.

Nadalje, tužitelji smatraju daje tuženo tijelo postupalo protivno odredbama Zakona o općem upravnom postupku, osobito protivno članku 51. kojim je propisano provođenje ispitnog postupka, nije im omogućeno u skladu s člankom 52. istog Zakona izjašnjavanje o svim okolnostima i činjenicama niti im je omogućeno sudjelovanje u izvođenju dokaza, postavljanja pitanja drugim strankama i svjedocima.

Glede zaključka tuženog tijela o usklađenom djelovanju tužitelji navode da tuženo tijelo nije utvrdilo niti poimenično naznačilo dokaze koji su upućivali na ovaj zaključak, nije navelo dokaze iz kojih proizlazi nedvojben zaključak da su se nadzirane osobe sporazumjele usklađeno djelovati u cilju stjecanja dionica, nije ukazalo na ulogu i povezanost ostalih nadziranih fizičkih

i pravnih osoba prilikom osnivanja i dokapitalizacije društva B. d.o.o. i K. d.o.o., nije poimence naznačilo osobe saslušane u svojstvu svjedoka, nije imenovalo stranke u postupku koje su dale očitovanja i nije posebno ukazalo na mnogobrojne poslovne odnose na kojima temelji svoj zaključak. Tuženo tijelo je analiziralo provođenje ESOP programa u ciljnom društvu, stjecanje dionica ciljnog društva od strane društva Y. d.o.o. i C. d.o.o., usklađeno djelovanje nakon nastanka obveze objavljivanja ponude za preuzimanje, koji odnosi nemaju vremenskih i suštinskih poveznica s datum utvrđivanja navodne obveze preuzimanja. Napominju da provođenjem ESOP programa niti jedna fizička osoba-dioničar nije stekla više od 1 % dionica ciljnog društva.

Smatraju da je tuženo tijelo, analizirajući poslovne odnose između ciljnog društva i ostalih nadziranih osoba, pogrešno utvrdilo relevantne činjenice iz kojih je izvelo zaključak o postojanju zajedničkog djelovanja stranaka. Mnogobrojne poslovne odnose kako je navelo, tuženo tijelo je nezakonito prihvatilo kao element zajedničkog djelovanja, ovo zbog toga jer ZPDD 2002. niti ZPDD 2007. ne poznaju poslovnu povezanost kao sastavni element ili obilježje zajedničkog djelovanja. Tužitelji ne osporavaju činjenicu osnivanja i dokapitalizacije društava B. d.o.o. i K. d.o.o. ali osporavaju zaključak tuženog tijela o pobudama i motivima sudjelovanja tužitelja u opisanim aktivnostima, kada zaključuje daje to isključivo sa svrhom usklađenog djelovanja u cilju stjecanja dionica ciljnog društva i ostvarivanja većinskog prava glasa iz tih dionica. Navode da iz odredbi članka 43. i 49. Ustava Republike Hrvatske proizlazi zakonsko ovlaštenje i pravo svakog dioničara da se u zaštiti svojeg vlasništva, kao vlasnik dionica, organizira institucionalno ili neformalno. Tužitelji su u suglasju sa ostalim vlasnicima dionica, koje su unijeli u temeljni kapital društva, zaključili ugovor o osnivanju i dokapitalizaciji društava B. d.o.o. i K. d.o.o., iz kojeg je razvidno da između članova društva nije ugovorena odredba koja bi na bilo koji način nekom članu društva dala posebno beneficirano pravo, a istovremeno umanjivala ili ograničavala pravo bilo kojeg drugog člana. Tuženo tijelo za tvrdnju da su tužitelji poduzimali radnje kako bi kontrolirali ostale članove društva, ne raspolaže niti jednim dokazom jer takav dokaz prema mišljenju tužitelja ne postoji. Tuženo tijelo se poziva na iskaze 11 neimenovanih svjedoka, dok je svako od društava u kojima su tužitelji bili članovi imalo 77 odnosno 63 članova pa tužitelji smatraju daje trebalo saslušati sve članove društva te pri tome pružiti tužitelj ima mogućnost da sudjeluju u postupku. Ako je tuženo tijelo utvrdilo obvezu tužitelja, takva obveza je trebala biti utvrđena i za sve ostale članove u tim društvima jer se njihov položaj i status nije razlikovao od statusa kojeg su imali tužitelji. Smatraju da je obrazloženje rješenja o usklađenom djelovanju nakon nastanka obveze objavljivanja ponude nepotrebno.

Tužitelji predlažu da Sud tužbe uvaži i osporeno rješenje poništi a tužitelj Y. d.o.o. traži i nadoknadu troškova upravnog spora.

Tuženo tijelo je za svaku od podnesenih tužbi dalo vrlo iscrpni odgovor na tužbu, u istima tuženo tijelo ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, također iznoseći razloge zbog kojih smatra prigovore tužitelja neosnovanima, predlažući da Sud tužbe odbije.

Nadalje, I. B. iz Z., dioničar D. d.d, kao zainteresirana osoba u ovom sporu, uputio je Sudu podnesak od 17. listopada 2012, u kojem navodi daje tuženo tijelo opravdano poduzelo mjere nadzora i da je donijelo zakonito rješenje te iznosi razloge zbog kojih smatra da je tuženo tijelo pravilno utvrdilo postojanje zajedničkog djelovanja tužitelja. Uz podnesak je priložio presliku obavijesti S. d.d. , o stanju računa ... na dan 20. siječnja 2012, iz koje proizlazi daje imenovana zainteresirana osoba bila vlasnik dionica društva D. d.d.

Isto tako, S. S. iz Z., kao zainteresirana osoba, uputio je Sudu putem opunomoćenika D. M., odvjetnika u Z., podnesak od 22. veljače 2013, u kojem navodi daje bio dioničar D. d.d. i da ima pravni interes da se tužbe tužitelja odbiju kao neosnovane te moli da mu se u predmetnom postupku dostave sva pismena. Uz podnesak je priložio presliku obavijesti S. d.d, od 9. studenog 2012. o općim podacima ulagatelja i stanju računa ... , iz koje proizlazi da je imenovana zainteresirana osoba na dan 9. studenog 2012, u 13,20 sati bila vlasnik dionica društva D. d.d.

Tužbe nisu osnovane.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja Sud nalazi da je tuženo tijelo u pravilno provedenom postupku utvrdilo sve relevantne činjenice i na temelju istih je, pravilno

primjenjujući materijalno pravo, donijelo zakonito rješenje.

Naime, tuženo tijelo je osporeno rješenje donijelo po službenoj dužnosti, nakon provedenog postupka nadzora u predmetu utvrđivanja nastanka obveze objavljivanja ponude za preuzimanje društva D. d.d. iz Z., temeljem odluke o pokretanju postupka nadzora, klasa: UP/I-451-04/11-10/1, urbroj: 326-321-11-1, od 3. veljače 2011.. Postupak nadzora proveden je nad društvom D. d.d. kao ciljnim društvom te društvima D. d.o.o. iz Z., B. d.o.o. iz Z., K. d.o.o. iz Z., R. d.o.o. iz Z., C. d.o.o. iz Z., T. d.o.o. iz Z., (nova tvrtka P. d.o.o. iz Z.), Y. d.o.o. iz Z., U. d.o.o. iz Z., kao i nad drugim osobama za koje je tijekom postupka utvrđeno da su djelovale zajednički prema ciljnom društvu.

Predmet nadzora odnosio se na primjenu odredbi Zakon o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ 84/02., 87/02., 120/02. i 2/07., dalje ZPDD 2002.) i Zakona o preuzimanju dioničkih društava („Narodne novine“ 109/07. i 36/09., dalje ZPDD). O provedenom nadzoru sastavljen je zapisnik, klasa: UP/I-451-04/11-10/1, urbroj: 326-321-11109, od 4. kolovoza 2011., koji na 94 stranice sadrži utvrđeno činjenično stanje i okolnosti koje su ukazivale na nastanak obveze objavljivanja ponude za preuzimanje ciljnog društva, a koji zapisnik je bio podloga za donošenje osporenog rješenja.

Tuženo tijelo je bilo ovlašteno za provođenje postupka nadzora i donošenje osporenog rješenja, sukladno odredbama članka 15. točke 2. alineje 1. i točke 3. Zakona o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga („Narodne novine“ 140/05.) te odredbama članka 47. i članka 48. stavka 1. i stavka 3. točke 1. ZPDD.

Navedenim odredbama Zakona o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga propisano je daje u obavljanju svojih javnih ovlasti Agencija ovlaštena obavljati nadzor nad poslovanjem burzi i uređenih javnih tržišta, ovlaštenih društava i izdavatelja vrijednosnih papira (članak 15. točka 2. alineja 1.) te je ovlaštena nalagati mjere za otklanjanje utvrđenih nezakonitosti i nepravilnosti (članak 15. točka 3.).

Nadalje, navedenim odredbama ZPDD-a propisano je da kada utvrdi nepravilnosti i/ili nezakonitosti Agencija će rješenjem naložiti poduzimanje radnji koje pridonose uspostavljanju zakonitosti, odnosno izreći mjeru propisanu ovim Zakonom (članak 48. stavak 1.) te je propisano da kad utvrdi nepravilnosti i/ili nezakonitosti Agencija će utvrditi postojanje obveze objavljivanja ponude za preuzimanje i naložiti poduzimanje radnji radi objavljivanja ponude za preuzimanje (članak 48. stavak 3. točka 1.).

Kao što je i navelo tuženo tijelo, zapisnik o obavljenom nadzoru je sukladno odredbi članka 47. stavka 5. ZPDD-a dostavljen svim strankama, kojom odredbom je propisano da nakon obavljenog nadzora ovlaštene osobe Agencije sastavljaju zapisnik o obavljenom nadzoru, koji su dužne dostaviti osobi iz stavka 3. ovog članka te je propisano da na zapisnik o nadzoru, osoba iz stavka 3. ovog članka ima pravo prigovora Agenciji u roku od 8 dana od dana primitka zapisnika. Prema podacima spisa predmeta i obrazloženju osporenog rješenja proizlazi da su tužitelji iskoristili navedeno pravo te su podnijeli prigovore, koje je tuženo tijelo razmotrilo te je razloge neusvajanja prigovora navelo u obrazloženju osporenog rješenja.

Tuženo tijelo je na temelju rezultata provedenog postupka nadzora utvrdilo daje dana 12. travnja 2005. stjecanjem dionica s pravom glasa ciljnog društva, kojim je prijeđen prag od 25 % dionica s pravom glasa ciljnog društva, nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje ciljnog društva za fizičke i pravne osobe za koje je utvrđeno da djeluju zajednički i to: L. M., T. B., K. K., D. S., D. T., B. d.o.o., K. d.o.o., C. d.o.o., Y. d.o.o. i X. d.o.o.

Slijedom toga tuženo tijelo je donijelo osporeno rješenje kojim je utvrdilo da je za navedene osobe dana 12. travnja 2005. nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje društva D. d.d. te je naložilo tužiteljima da u roku od 30 dana od dana primitka rješenja podnesu tuženom tijelu zahtjev za odobrenje objavljivanja ponude za preuzimanje, ponudu za preuzimanje i potrebne isprave a društvu D. d.d. naložilo je dostavu rješenja svim dioničarima.

Osporavajući zakonitost rješenja tuženog tijela, tužitelji su na prvom mjestu istaknuli prigovor zastare, smatrajući da im je tuženo tijelo osporenim rješenjem naložilo ispunjenje zastarjele obveze, koje prigovore Sud, kao i tuženo tijelo, nije mogao ocijeniti osnovanima. Pravilno je shvaćanje tuženog tijela da se na obvezu Agencije iz članka 48. ZPDD-a ne može

primijeniti opći zastarni rok iz Zakona o obveznim odnosima jer tužitelji i tuženo tijelo nisu u međusobnom obveznopравnom odnosu, da bi se na postupanje Agencije odnosio opći zastarni rok, već je tuženo tijelo osporenim rješenjem, sukladno odredbama članka 48. stavka 1. i stavka 3. točke 1. ZPDD-a, utvrdivši nezakonitosti, utvrdilo postojanje obveze objavljivanja ponude za preuzimanje, nastale ex lege.

Naime, odredbom članka 4. stavka 1. ZPDD 2002., koji je bio mjerodavan u vrijeme nastanka obveze preuzimanja, 12. travnja 2005., bilo je propisano da je osoba koja stekne dionice izdavatelja kojima, zajedno s dionicama koje već ima, prelazi prag od 25% od ukupnog broja glasova koje daju dionice izdavatelja s pravom glasa obvezna o stjecanju bez odgode obavijestiti izdavatelja, Komisiju i javnost te objaviti ponudu za preuzimanje, pod uvjetima i na način određen ovim Zakonom.

Tuženo tijelo je pravilno ukazalo na to da odredbama Zakona o preuzimanju dioničkih društava nije predviđena zastara za radnje koje tuženo tijelo mora poduzeti kod utvrđivanja postojanja obveze objavljivanja ponude za preuzimanje u društvima koja su predmet regulacije navedenog Zakona niti za obvezu tuženog tijela da rješenjem naloži objavljivanje ponude za preuzimanje, što je jedna od mjera propisanih istim Zakonom, koje pridonose uspostavljanju narušene zakonitosti. Kada tuženo tijelo sukladno odredbama članka 48. stavka 1. i stavka 3. točke 1. ZPDD-a utvrdi nepravilnosti i nezakonitosti, ono mora rješenjem utvrditi postojanje obveze objavljivanja ponude za preuzimanje i naložiti poduzimanje radnji radi obavljanja ponude za preuzimanje, bez obzira na protek vremena. Ovo tim više jer je odredbom članka 61. stavka 2. ZPDD-a propisano da su osobe kojima je obveza objavljivanja ponude za preuzimanje nastala sukladno odredbama Zakona o postupku preuzimanja dioničkih društava („Narodne novine“ 124/97. i 57/01.) i ZPDD 2002., a koje do stupanja na snagu ovog Zakona nisu podnijele zahtjev za odobrenje objavljivanja ponude za preuzimanje, dužne su nastalu obvezu izvršiti sukladno odredbama ovoga Zakona.

Vežano uz tvrdnju tužitelja Y. d.o.o. da je tuženo tijelo bez ikakvog razloga i utjecaja za rješavanje ove stvari u pobijanom rješenju navelo odredbu članka 49. ZPDD-a, kojom je propisano da ako ponuditelj ne objavi ponudu za preuzimanje, pod uvjetima i na način iz ovog Zakona, svaki dioničar ciljnog društva može putem mjesno nadležnog trgovačkog suda zahtijevati obvezno sklapanje ugovora o prodaji dionica, pod uvjetima pod kojima je morala biti objavljena ponuda za preuzimanje, valja navesti daje tuženo tijelo bilo dužno dioničare ciljnog društva na koje se odnosila ponuda za preuzimanje izvijestiti o svim pravima koja im pripadaju sukladno odredbama ZPDD-a, a sukladno člancima 13. i 14. Zakona o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga te sukladno općim načelima kojih su se sudionici postupka preuzimanja dužni pridržavati u postupku preuzimanja i u ostvarivanju svojih prava i obveza, koja načela su propisana člankom 3. ZPDD-a, između ostaloga propisano je da dioničari ciljnog društva na koje se odnosi ponuda za preuzimanje moraju imati dovoljno vremena i informacija kako bi potpunim uvidom u stanje stvari mogli odlučiti o ponudi za preuzimanje.

Isto tako valja navesti da sukladno odredbama članka 13. stavka 3. i članka 61. stavka 3. te članka 40. ZPDD-a, dok ne izvrše obvezu ponuditelji ne mogu ostvarivati pravo glasa iz svih stečenih dionica ciljnog društva niti do izvršenja obveze smiju stjecati ili otpuštati dionice ciljnog društva. U cilju upoznavanja ostalih dioničara s nastankom obveze i posljedicama neizvršenja obveze, tuženo tijelo je ciljnom društvu naložilo da pobijano rješenje dostavi svim dioničarima ciljnog društva. Prema odredbama članka 13. Zakona o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga temeljni ciljevi Agencije su promicanje i očuvanje stabilnosti financijskog sustava te nadzor zakonitosti poslovanja subjekata nadzora a prema članku 14. istog Zakona u ostvarivanju tih ciljeva Agencija se mora rukovoditi načelima transparentnosti, izgradnje povjerenja među sudionicima financijskog tržišta i izvješćivanja potrošača.

Nadalje, prigovore tužitelja vezane za povrede postupka Sud nije mogao ocijeniti osnovanima. Osporeno rješenje je obrazloženo sukladno odredbama članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.) jer sadrži utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni pojedinih dokaza, razloge zbog kojih nisu uvaženi prigovori tužitelja te sadrži mjerodavne propise na temelju kojih je ova stvar riješena. Stoga se nije mogao prihvatiti prigovor tužitelja daje obrazloženje osporenog rješenja nejasno, konfuzno i

proturječno i da se rješenje ne može ispitati. Pogrešno navođenje statusne promjene osnivanje s odvajanjem umjesto odvajanje s osnivanjem, jest očita pogreška u pisanju, koja nije razlog zbog kojega se rješenje ne može ispitati.

Isto tako Sud nije našao povrede odredaba članka 51., 52. i 54. Zakona o općem upravnom postupku, na koje su tužitelji ukazivali, kojim odredbama su propisani ispitni postupak, prava i dužnosti stranke u ispitnom postupku te usmena rasprava.

Tuženo tijelo je u ovom slučaju provelo ispitni postupak radi utvrđivanja činjenica i okolnosti koje su bile bitne za razjašnjenje pravog stanja stvari te radi omogućavanja strankama ostvarenja i zaštite njihovih prava i pravnih interesa. Naime, tuženo tijelo je provelo postupak nadzora koji predstavlja ispitni postupak, o istom je sastavilo zapisnik, u kojem je detaljno opisalo sve utvrđene činjenice i okolnosti bitne za rješavanje ove stvari a u zapisniku je također navelo iskaze saslušanih svjedoka, poimenično navedenih na stranici 82. zapisnika. Zapisnik je tužiteljima dostavljen te su tužitelji imali mogućnost podnijeti prigovor na zapisnik, što su i učinili. Na taj način tužiteljima je omogućeno sudjelovanje u postupku u smislu odredbe članka 52. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku. Prema toj odredbi propisano je daje službena osoba dužna omogućiti stranci izjašnjavanje o svim okolnostima i činjenicama koje su iznesene u ispitnom postupku, o prijedlozima za izvođenje dokaza i podnesenim dokazima, sudjelovanje u izvođenju dokaza i postavljanje pitanja drugim strankama, svjedocima i vještacima preko službene osobe, a uz dopuštenje službene osobe i neposredno, kao i upoznavanje s rezultatom izvođenja dokaza i izjašnjavanje o tim rezultatima.

Tužitelji su u prigovoru imali mogućnost predlagati izvođenje drugih dokaza i saslušanje drugih svjedoka, tražiti obavješćivanje o tijeku postupka i razgledati spis predmeta te umnožiti akte iz spisa, međutim prema podacima spisa predmeta proizlazi da tužitelji nisu imali takvih prijedloga. S obzirom na to da su sve relevantne činjenice i okolnosti detaljno opisane u zapisniku, na koje su tužitelji imali mogućnost očitovanja u prigovoru na zapisnik, neprovođenje usmene rasprave nije imalo utjecaja na pravilno i potpuno utvrđenje činjeničnog stanja.

Kraj činjenice daje tuženo tijelo zapisnik o provedenom nadzoru dostavilo tužiteljima, Sud nalazi da nije povrijeđen zakon tužiteljima na štetu time što zapisnik nije dostavljen svjedocima, Z. d.d. S. d.d. Ministarstvu financija-Poreznoj upravi, odnosno fizičkim i pravnim osobama koje su na bilo koji način sudjelovale u predmetnom postupku i kojima se tuženo tijelo temeljem ovlaštenja iz članka 47. stavka 2. ZPDD-a obraćalo tijekom postupka radi dostavljanja isprava, očitovanja i izjava, koje je tuženo tijelo smatralo potrebnim za provođenje nadzora. Navedene osobe nisu imale svojstvo stranke u upravnom postupku pa svim tim osobama nije niti trebalo dostaviti zapisnik. Tužitelji su imali mogućnost izvršiti uvid u spis radi provjere jesu li navodi Z. d.d. ispravno uneseni u zapisnik, što prema podacima spisa predmeta nisu učinili, očito ne nalazeći da su navodi Z. d.d. uneseni u zapisnik netočni.

Zajedničko djelovanje L. M., T. B., K. K., D. S., D. T., B. d.o.o., K. d.o.o., C. d.o.o., Y. d.o.o. i X. d.o.o., koje tužitelji poriču, tuženo tijelo je pravilno utvrdilo i vrlo iscrpno obrazložilo kako u zapisniku o provedenom nadzoru koji je bio podloga za donošenje osporenog rješenja, tako i u samom osporenom rješenju a za svoju odluku tuženo tijelo je dalo razloge, koje Sud u cijelosti prihvaća.

Za utvrđivanje zajedničkog djelovanja u ovom slučaju bile su mjerodavne odredbe članka 8. ZPDD 2002., koji je u stavku 1. propisivao da fizičke i/ili pravne osobe djeluju zajednički: a) ako su se sporazumjele da usklađeno djeluju u svezi sa stjecanjem dionica izdavatelja ili u svezi s ostvarivanjem prava glasa prema izdavatelju ili b) ako jedna od njih drži dionice za račun druge.

Stavkom 2. bilo je propisano da pravne osobe te fizičke i pravne osobe djeluju zajednički kad jedna od njih izravno ili neizravno kontrolira drugu ili druge pravne osobe a prema stavku 3. bilo je propisano da se u smislu stavka 2. ovoga članka smatra da fizička ili pravna osoba kontrolira pravnu osobu ako ima: a) izravno ili neizravno 25% i više udjela u temeljnom kapitalu pravne osobe, b) izravno ili neizravno 25% i više glasačkih prava u glavnoj skupštini pravne osobe, c) pravo upravljanja poslovnim i financijskim politikama pravne osobe na temelju ovlasti iz statuta ili sporazuma, d) izravno ili neizravno prevladavajući utjecaj na vođenje poslova i donošenje odluka.

Stavkom 4. bilo je propisano da trgovačka društva djeluju zajednički ako su međusobno

povezana u smislu odredaba Zakona o trgovačkim društvima a stavkom 5. bilo je propisano da se smatra da fizičke osobe djeluju zajednički ako su u krvnom srodstvu u pravoj liniji, a u pobočnoj liniji do prvog stupnja zaključno te ako su bračni drugovi.

Stavkom 6. bilo je propisano da je uspostavljanje odnosa zajedničkog djelovanja sporazumom iz stavka 1. točke a) ovoga članka izjednačeno sa stjecanjem dionica s pravom glasa a stavkom 7. da se glasovima stjecatelja pribrajaju glasovi osoba koje s njim zajednički djeluju.

Stavkom 8. bilo je propisano da kad obveza objavljivanja ponude za preuzimanje nastane uspostavljanjem odnosa zajedničkog djelovanja sporazumom iz stavka 1. točke a) ovoga članka ili u slučaju kad jedna od osoba koje zajednički djeluju stekne dionice tako da tim stjecanjem nastane obveza objavljivanja ponude za preuzimanje, svaka od tih osoba obvezna je objaviti ponudu za preuzimanje pod uvjetima i na način određen ovim Zakonom, a smatra se da je obvezi objavljivanja ponude za preuzimanje udovoljeno ako ponudu objavi bilo koja od osoba koje zajednički djeluju.

Tuženo tijelo je postojanje odnosa zajedničkog djelovanja u ovom slučaju utvrdilo na temelju prethodnog sporazuma ponuditelja o usklađenom djelovanju tj. preuzimanju kontrole nad ciljnim društvom i na temelju njihovih međusobnih odnosa kontrole. Postojanje odnosa kontrole utvrđeno je uvidom u osnivačke akte i vlasničke strukture pojedinih pravnih osoba a postojanje nepisanog sporazuma utvrđeno je kroz okolnosti koje su se odvijale od 2000. nadalje i to kroz provođenje ESOP programa u ciljnom društvu, stjecanje dionica ciljnog društva od strane društva Y. d.o.o. i C. d.o.o, stjecanje udjela u društvu Y.s d.o.o. od strane društva R. d.o.o., osnivanje i dokapitalizaciju društva B. d.o.o. i K. d.o.o. te usklađeno djelovanje nakon nastanka obveze objavljivanja ponude za preuzimanje.

U postupku je utvrđeno da su se L. M., T. B., K. K., D. S. i D. T., počevši od 2000. pa nadalje, sporazumjeli usklađeno djelovati u cilju stjecanja dionica ciljnog društva i ostvarivanja većinskog prava glasa iz tih dionica te zajedničkog upravljanja poslovnim i financijskim politikama ciljnog društva, koji cilj je ostvaren prelaskom praga od 25 % od ukupnog broja glasova koje daju dionice ciljnog društva s pravom glasa, dana 12. travnja 2005., kroz pravne osobe nad kojima su navedene fizičke osobe imale kontrolu. Postojanje sporazuma (nepisanog), koji je osnova zajedničkog djelovanja ponuditelja, tuženo tijelo je utvrdilo kroz isprepletenost u vlasničkoj i upravljačkoj strukturi društava koja su bila obuhvaćena postupkom nadzora i temeljem prikupljene dokumentacije, analize međusobnih poslovnih odnosa između ponuditelja, analize stjecanja i otpuštanja dionica ciljnog društva, iskaza saslušanih svjedoka te očitovanja stranaka u postupku.

Imajući na umu da je uspostavljanje odnosa zajedničkog djelovanja sporazumom iz članka 8. stavka 1. točke a) ZPDD 2002. izjednačeno sa stjecanjem dionica s pravom glasa te činjenično stanje utvrđeno u postupku nadzora prema kojem su se L. M., T. B., K. K., D. S. i D. T. sporazumjeli da će kroz povezana društva, B. d.o.o., K. d.o.o., C. d.o.o., Y. d.o.o. i X. d.o.o. stjecati dionice ciljnog društva i iz istih ostvarivati većinu glasova na glavnim skupštinama ciljnog društva, tuženo tijelo je pravilno zaključilo da je za sve osobe koje su sudjelovale u uspostavljanju odnosa zajedničkog djelovanja, nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje ciljnog društva, bez obzira jesu li u trenutku prelaska praga bili imatelji dionica ciljnog društva.

Prema podacima spisa predmeta proizlazi da su na dan nastanka obveze, 12. travnja 2005. kontrolu u smislu odredbi članka 8. stavka 2. i 3. ZPDD 2002., nad društvom Y. d.o.o. imali društvo R. d.o.o. (68 %) i D. T. (32 %), nad društvom R. d.o.o. vlasničku kontrolu imali su D. T. (35 %), D. S. (35 %) i društvo Y. d.o.o. (25 %) te su nad društvom C. d.o.o. vlasničku kontrolu imala društva Y. d.o.o. (73 %) i X. d.o.o. (27 %). Iz podataka spisa predmeta također proizlazi da su nad društvima B. d.o.o. i K. d.o.o. kontrolu u smislu članka 8. stavka 3. d) ZPDD 2002. tj. prevladavajući utjecaj na vođenje poslova i donošenje odluka u tim društvima, imali L. M., T. B. i K. K.

Naknadna stjecanja i otuđenja dionica nisu od utjecaja na postojanje, utvrđivanje i izvršenje obveze objavljivanja ponude za preuzimanje jer je obveza objavljivanja ponude za preuzimanje nastala ex lege 12. travnja 2005. a sve naknadne promjene u vlasničkoj strukturi ciljnog društva nisu od utjecaja na nastalu obvezu niti su člankom 7. ZPDD 2002. a niti člankom

14. ZPDD-a predviđene kao iznimka od obveze objavljivanja ponude za preuzimanje.

Tužitelj X. d.o.o. između ostaloga, neosnovano prigovara da odgovorne osobe tužitelja i odgovorne osobe društva C. d.o.o. nisu znale da postoje društva B. d.o.o. i K. d.o.o., ovo iz razloga jer su tužitelj u očitovanju tuženom tijelu od 28. veljače 2011. i M. Ž., direktorica društva C. d.o.o. u svom iskazu tuženom tijelu od 25. veljače 2011., potvrdili da su sudjelovali u davanju jamstava u dokapitalizaciji društva B. d.o.o. i K. d.o.o.

Glede prigovora tužitelja daje društvo Y. d.o.o. postupalo isključivo u granicama ovlaštenja dobivenih od pojedinih zaposlenika-kupaca, potrebno je navesti da isto ne proizlazi iz podataka spisa predmeta. Naime, u postupku je utvrđeno daje navedeno društvo isključivo po vlastitom nahođenju ostvarivalo pravo glasa iz svih dionica u ESOP programu, po vlastitoj procjeni i odluci te da nitko od tzv. malih dioničara nije davao instrukcije o načinu glasovanja. Sto se tiče prigovora da činjenica samostalnog ostvarivanja prava glasa nije relevantna jer se ESOP program odvijao prije dana 12. travnja 2005., valja navesti da su trenutak i okolnosti uspostavljanja sporazuma o zajedničkom djelovanju te trenutak i okolnosti samog prelaska kontrolnog praga od 25 % od ukupno izdanih dionica ciljnog

društva dva zasebna događaja, koja se ne moraju dogoditi istodobno, što je ovdje bio slučaj kod nastanka obveze objavljivanja ponude za preuzimanje ciljnog društva. Isto se odnosi i na prigovor tužitelja da je tuženo tijelo u ponuditelje trebalo uključiti ostale članove društva B. d.o.o. i K. d.o.o, tzv. male dioničare ciljnog društva koji su omogućili dokapitalizaciju ova dva društva. Valja dodati da odnos zajedničkog djelovanja u ovom slučaju nije nastao dokapitalizacijom društva B. d.o.o. i K. d.o.o. Također tuženo tijelo u provedenom postupku nije utvrdilo da bi ostali članovi navedenih društava sudjelovali u sporazumu o zajedničkom djelovanju s ponuditeljima. Nadalje, za nastanak obveze objave ponude za preuzimanje prema odredbama ZPDD 2002, kod utvrđivanja zajedničkog djelovanja bitan je odnos kontrole, propisan odredbama članka 8. stavka 2. i 3. ZPDD 2002. te okolnost jesu li se fizičke i pravne osobe sporazumjele usklađeno djelovati u vezi sa stjecanjem dionica ili ostvarivanjem prava glasa prema ciljnom društvu (sporazum iz stavka 1. članka 8. ZPDD 2002.). S obzirom na to da nitko od članova nije prešao kontrolni prag od 25 % vlasničke kontrole u društvima B. d.o.o. i K. d.o.o. , tuženo tijelo je prilikom utvrđivanja tko je imao kontrolu nad istim društvima uzelo u obzir kriterij propisan člankom 8. stavkom 3. točke d) ZPDD 2002, izravno ili neizravno prevladavajući utjecaj na vođenje poslova i donošenje odluka.

Prema podacima spisa predmeta proizlazi da je udruživanje tzv. malih dioničara, zaposlenika ciljnog društva, u društva B. d.o.o. i K. d.o.o. inicirala Uprava ciljnog društva, koji su ujedno bili i osnivači i članovi uprava ova dva društva, L. M., T. B. i K. K. a nakon što su pojedini dioničari-zaposlenici počeli prodavati dionice ciljnog društva na tržištu. Nadalje, proizlazi da mali dioničari, zaposlenici ciljnog društva nisu samostalno izabrali hoće li postati članovi društva B. d.o.o. ili K. d.o.o. niti kome će dati punomoć za zastupanje, već su postupili po prijedlogu Uprave ciljnog društva, sukladno pripremljenim materijalima. Tuženo tijelo je u postupku nadzora izvršilo uvid u relevantnu dokumentaciju te je saslušalo 9 članova društva B. d.o.o. i 11 članova društva K. d.o.o, poimenično navedenih na stranici 82. zapisnika. Tuženo tijelo je izvršilo uvid u osnivački akt društva B. d.o.o. i K. d.o.o, punomoći za zastupanje koje su članovi navedenih društava dali odvjetniku D. M., pozive za održavanje redovnih skupština istih društava održanih 2006, 2007. i 2008, zapisnike sa skupština istih društava održanih 2005, 2006, 2007. i 2008, očitovanje ciljnog društva vezano uz popis prisutnih i zastupanih članova navedenih društava na skupštinama društava održanih 2005, 2006. i 2007, popis prisutnih i zastupanih članova istih društava na skupštinama održanim 2008, popis prisutnih i zastupanih dioničara na Glavnim skupštinama ciljnog društva održanim 2005, 2006, 2007. i 2008.s punomoćima za zastupanje, zapisnike s Glavnih skupština ciljnog društva održanih 2005, 2006, 2007. i 2008. Tuženo tijelo je utvrdilo da je funkcioniranje društva B. d.o.o. i K. d.o.o. bilo usklađeno, skupštine navedenih društava održavane su istovremeno i na istom mjestu te je utvrđeno da ova dva društva nisu predstavljala suprotstavljene struje unutar upravljače i radničko-dioničarske strukture u ciljnom društvu. Utemeljeno je zaključeno da je isključiva svrha osnivanja ovih društava bila za tužitelje objedinjavanje dionica na Glavnim skupštinama ciljnog društva.

Nadalje, uvidom u navedenu dokumentaciju tuženo tijelo je utvrdilo da na skupštinama

društava B. d.o.o. i K. d.o.o. održanim 2005. i 2006. nije bilo rasprave o predloženim točkama dnevnog reda za Glavne skupštine ciljnog društva niti su članovi društava na skupštinama birali punomoćnike društava za zastupanje na Glavnim skupštinama ciljnog društva niti su dali upute o načinu glasovanja po predloženim točkama dnevnog reda za Glavne skupštine ciljnog društva. Uvidom u zapisnike s Glavnih skupština ciljnog društva održanih 2005. i 2006. i popise prisutnih i zastupanih dioničara, tuženo tijelo je utvrdilo da su 2005. i 2006. navedena društva zastupali punomoćnici, a uvidom u punomoći utvrdilo je daje potpisnik punomoći za zastupanje predsjednik Uprave društva B. d.o.o. i K. d.o.o., L. M.

Kako je iz navedene dokumentacije utvrđeno da na skupštinama društva B. d.o.o. i K. d.o.o. u 2005. i 2006. nije bilo rasprave po točkama dnevnog reda za Glavne skupštine ciljnog društva niti su članovi društva birali punomoćnike i davali upute o načinu glasovanja, osnovano je zaključeno da su jedine osobe koje su punomoćnicima mogle davati upute o načinu glasovanja bili su članovi Uprave društva B. d.o.o. i K. d.o.o. koji su ujedno i članovi Uprave ciljnog društva, što tužitelji nisu osporavali u prigovorima na zapisnik o nadzoru. Ocijenjeno je da u namjerama i postupanju malih dioničara nije bilo elemenata koji bi ukazivali na to da su se oni s bilo kim sporazumjeli usklađeno djelovati radi ovladavanja ciljnim društvom već da su ponuditeljima poslužili kao sredstvo kojim će ostvariti svoj cilj. Kod toga je tuženo tijelo napomenulo da dokapitalizacija društva B. d.o.o. i K. d.o.o. sama po sebi, pod pretpostavkom da navedena društva ne bi međusobno djelovala zajednički prema ciljnom društvu, ne bi bila sporna i ne bi povlačila obvezu objavljivanja ponude za preuzimanje ciljnog društva, da njezina uspješna provedba nije omogućila realizaciju prethodno postavljenog cilja ponuditelja koji su osmislili i provodili strategiju usklađenog djelovanja prema ciljnom društvu.

Prema podacima spisa predmeta također proizlazi da je tuženo tijelo kao jedan od dokaza o uspostavljanju odnosa zajedničkog djelovanja uzela službenu i ovjerenu dokumentaciju koju je Z. d.d. dostavila tuženom tijelu, između ostaloga i dopis ciljnog društva upućen Z. d.d. Iz podataka spisa predmeta proizlazi da se niti jedna od stranaka niti tužitelji nisu u prigovorima na zapisnik očitovali o utvrđenom činjeničnom stanju u dijelu postupanja Uprave ciljnog društva kod izdavanja jamstva prema Z. d.d., prilikom dokapitalizacije društava B. d.o.o. i K. d.o.o.

Nadalje, Sud nije prihvatio prijedlog tužitelja D. T. glede ekscepcije u svezi primjene odredaba Pravilnika o vrsti i visini naknada i administrativnih pristojbi Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga (Narodne novine“ 141/10. i 58/11.) jer za isti nije našao razloge propisane odredbom članka 37. stavka 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske („Narodne novine“ 99/99., 29/02. i 49/02.-pročišćeni tekst).

Isto tako valja navesti da je tužitelj X. d.o.o. putem opunomoćenika M. Lj., odvjetnika u Z., dostavio Sudu podneske od 23. travnja 2013., 25. travnja 2014., 24. rujna 2014. i 24. listopada 2014., kojima je nadopunjavao navode tužbe. Naime očitovao se na navode tuženog tijela iznesene u odgovoru na tužbu, dostavljajući uz to rješenje o odgodi pravnih učinaka osporenog rješenja, kopiju tužbe podnesene prvostupanjnskom upravnom sudu u predmetu obnove postupka, presudu Prekršajnog suda u Z. u prekršajnom predmetu protiv tužitelja kao okrivljenika povodom optužnog prijedloga tuženog tijela, presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske i odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, donesene u drugim predmetima. Navedene dopune tužbe Sud nije razmatrao budući da su iste Sudu podnesene nakon proteka roka za podnošenje tužbe, propisanog člankom 24. stavkom 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 53/91., 9/92. i 77/92.).

Slijedom svega iznesenog Sud nalazi da tuženo tijelo osporenim rješenjem nije povrijedilo zakon na štetu tužitelja.

Trebalo je stoga, na temelju odredbe članka 42. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 53/91., 9/92. i 77/92.) u svezi odredbe članka 90. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12. i 152/14.), tužbe odbiti kao neosnovane.

U Zagrebu 29. travnja 2015.

Zapisničarka
J. J., v.r.

Predsjednica vijeća:
S. Š., v.r.

Za točnost otpavka ovlaštenu službenik:

T. N.